

„Miš je bila!“

Med učiteljevimi je bilo tisti dan veliko ogorčenje.

— „Aha, smo vendar enkrat skupaj! Koliko smo prestali zaradi tebe! Zdaj ti pokažemo, po čem je mast, ti grdoba ti, grda.“

— „Mama! Mama! Mama! Ali jo vidite? Zdaj pogledjte! Vedno ste trdili: Alfonz, zopet si sam oddrobil danes v omari kruha. — Julika, ali res ne moreš pustiti v miru sladkorja? Vse je oškrbano; da le moreš biti taka! Tolikokrat sem te že svarila, pa nič ne izda. — Kdo je pa spet danes imel svoje prste v smetani? Pa že Berta, ali pa ti Albin? Moj Bog, da ste taki! Takó snedenih otrok pa menda ni na celem cvetu!“

— „Mama, glejte, glejte! Tale je Alfonz, tale je Julika, tale je Albin in Berta!“

Tak semenj so gnali enega jutra učiteljevi na Vrhovju. V izprevodu so prinesli materi kazat miško v pasti, miško, ki jim je naprtila že toliko graj in na njihova pleča že eno in drugo šibo. Vsega so bili krivi otroci, kar je zakrivala miška v jedilni omari. Kdo bi si bil pa to mislil? Shramba dobro potlakana, omara še skoro nova, — kdo bi si bil pa mislil, da dela kvar v jedilni omari ta mišji spak? Pa izdala se je nekoč. Le nekoliko je zaškrabalo, pa so otroci pozorno potihnili, pregledali omaro in našli notri, kar niso dejali mati noter . . .

— „Miš je, miš! Pss!“

— „Pa ne materi pravit; nastavili ji bomo, potem pa pokažemo tatinskega Alfonza, — sladkosnedo Berto in . . .“

Dobili so past, nastavili so jo, ujeli tudi in materi pokazali tudi.

In mati so začudeno obstali in dejali:

„No, bomo še -le videli, ali je res miška vsega kriva.“ V precejšni zadregi so bili pa le, ko jih je vsa otročad obsula s tako hrupnim zmagoslavjem. „Bomo videli, če bo nadalje vse v redu v omari.“

„Miš je bila.“

— „Albin, zdaj pa skoči po mucina-mišojeda“, zakliče Alfonz, „pa le urno!“

Vsi blaženi so gledali kruti prizor, ko se je mucin z divjim veseljem z obema tacama oklenil nesrečne pasti. Radosti jim je poskakovalo srce, ko so gledali ubogo miško, kakó je begala do smrti utrujena po okrogli pasti in iskala rešilnega izhoda.

Da, niti mucinovi izurjenosti niso zaupali dovolj.

„Kaj, ko bi mu ušla? Berta, daj, daj metlo sèm!“ vikne Julika.

Ēdino mali Mirček je imel usmiljenje z ubogo živalco.

— „Meni iško! Meni iško! Ne iške!“

— „Ti lahko govoriš, ko ti ni nič prizadejala. Mi smo pa bili vsega krivi, kar je naredila! Ne pomaga nič, poginiti mora!“

Dolgo so se še motovili po sobi, naposled so se pa le odprla vratica pri mišnici in: smuk — bila je zunaj. Pa le za trenutek in spet je bila notri — med zobmi mucinovimi.

„Vun nesi!“ so dejali mati in odprli vrata. Odnesel jo je pol živo mladim za igračo in — zajtrk.

* * *

Mir je bil posle v jedilni omari. Nihče izmed otrok ni silil niti blizu. Ako je tudi kateri prej preblizo poduhal novopečeno potico ali štruco maslenko, zdaj ne več. Ako je tudi kateri poprej nekoliko potipal, če se dá odkrhniti kosec sladkorja, zdaj ne več. Ako — je poprej morebiti tudi kateri kaj radovedno vtaknil prstek v lonec, ne da bi lizal, o ne, tisto ne, (samó, da bi vedel, ali je notri smetana ali med) — zdaj ne več. Ako se je poprej morda primerilo, da je kateri pogledal, (samo pogledal!) ali imajo mati kaj orehov ali lešnikov, — zdaj ne več. Le blizu omare — izkušnjavke ne več! Mati morajo vedeti:

„Miš je bila!“

Ferdinand Gregorec.

